

РЕШЕНИЕ

№ 6303

гр. София, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 17.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **7956** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс / АПК/ .
Образувано е по жалба на „Електроразпределителни мрежи – Запад“ – ЕАД - [населено място], представлявано заедно от Р. Ц. и В. Л. С., чрез юрисконсулт Г. С. срещу Решение № Ж-601 от 12.07.2023г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което на жалбоподателя са дадени задължителни указания в тримесечен срок от получаване на решението да възстанови електрозахранването на обекти, находящи се в [населено място], м. А., общ. Невестино, обл. К., с клиентски номера 300138114336 и 300138114237 и в седмодневен срок след изпълнение на посочените указания да предостави на КЕВР доказателства за извършените действия. Навеждат се доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като издадено при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалноправните разпоредби, както и при несъответствие с целта на закона. По изложените съображения в жалбата моли, решението да се отмени като незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител юрк. В. поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на насрещната страна възнаграждение.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране – в съдебно заседание се представлява от юрк. К., който оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като

неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – А. М. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по жалба вх. № Е-11Х-00-61 от 27.03.2023г., подадена в Комисията за енергийно и водно регулиране от заинтересованата страна А. Х. М. срещу „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД. В жалбата се възразява срещу отказ на Е. да възстанови електрозахранването на обекти (клиентски номера 300138114336 и 300138114237), находящи се в [населено място], м. А., общ. Невестино, обл. К..

Жалбата е подадена до КЕВР, поради което и на основание чл. 142, ал. 5 от Наредба № 3 от 01.10.2021г. е изпратена на електроразпределителното дружество за извършване на проверка по компетентност в съответствие с Общите условия на договорите за пренос на електрическа енергия през електроразпределителните мрежи на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД.

При извършените от електроразпределителното дружество проверки е установено, че съгласно Нотариален акт за продажба на недвижим имот от 2021г. заинтересованата страна А. М. и Б. Д. Н.-М. са придобили имот, в който е построена къща, находяща се в [населено място], махала А., общ. Невестино, обл. К.. При нормална схема електрозахранването на горечитирания имот се е осъществявало от п/ст „П.“ чрез въздушна електропроводна линия (В.) „Е.“ 20 kV, трафопост (ТП) „Н. Г. 2“. П/ст „П.“ е собственост на „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД, а електропровод „Е.“ 20 kV, ТП „Н. Г. 2“ са собственост на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД.

Е. дружество е посочило, че от 01.08.2006г. няма данни горечитираният имот да е консумирал електрическа енергия. Средствата за търговско измерване са били монтирани вътре в сградата и до тях не е осигуряван достъп за отчитане, поради което отчетникът е въвеждал код за „липса на достъп до необитаем обект.“.

В информационната система на електроразпределителното дружество М. не е регистриран като клиент на дружеството за обекти, находящи се в [населено място], махала А., общ. Невестино, обл. К., с клиентски номера № 300138114336 и № 300138114237.

Във връзка с жалба до Комисията с вх. № Е-11В-00-49/17.10.2018г., подадена от предишния собственик на процесния имот относно отказ на Е. да възстанови електрозахранването на обекти (клиентски номера 300138114336 и 300138114237), находящи се в [населено място], м. А., общ. Невестино, обл. К., КЕВР е издала Решение № 333 от 03.07.2019г., с което дава задължителни указания на Е. да възстанови електрозахранването на горечитираните обекти. Същото не е обжалвано от страна на Е..

С писма с изх. № 100000145414/27.10.2022г., CD-DOC-8363(1)/09.10.2019г., CD-DOC-8363(2)/03.01.2020г. и ERMZ-DOC-4073-(1)/10.04.2023г. Е. е посочило, че махала А., [населено място], общ. Невестино е територия извън регулационните линии на населеното място. При проучването на техническите възможности за възстановяване на електрозахранването на горепосочените обекти електроразпределителното дружество е установило, че е необходимо да се изгради ново електропроводно отклонение 20 kV от В. 20 kV „Е.“ и нов единичен ТП,

разположен на уличната регулация. Проектирането ще бъде извършено по реда на Закон за устройство на територията (ЗУТ), след издаване на разрешение за строеж от страна на общинската администрация.

Проектът за трасето е одобрен и съгласуван от Е. и цялата проектна документация е представена за съгласуване в Районна служба ПБЗН, БТК и „Кюстендилска вода“ ЕООД. Изготвен е подробен устройствен план/парцеларен план и на 13.12.2019г. в [община] и кметството на [населено място] е предоставено уведомление за инвестиционно намерение на Е.. На 18.12.2019г. е изпратено уведомление до РИОСВ - П. за инвестиционно намерение на Е. за издаване на становище относно необходимост от О.. На 18.05.2022г. от [община] е издадено Разрешение за строеж №5, с което на Е. е разрешено да изгради нов ТП, нов кабел СрН, нова въздушна мрежа НН за възстановяване на електрозахранването на махала А., землище на [населено място], общ. Невестино, обл. К..

С писмо изх. № ERMZ-DOC-4073-(1)/10.04.2023г. Е. е посочило, че след като е остойностило одобрения проект по действащи цени на стоки и услуги съгласно договори на Е., сключени по реда на Закон за обществените поръчки, стойността на инвестицията е над 200 000 лв. „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД е заявило, че е задължено да осъществява лицензионната си дейност, като извършва икономически обосновани разходи, поради което дружеството е задължено да извърши проверка за възможността да осигури електрозахранване посредством различни от горепосочените технически мероприятия.

На следващо място, Е. е уведомило Комисията, че съгласно решение от 18.03.2021г. на Районен съд Кюстендил по гр. дело № 1391/2020г., потвърдено с решение на Окръжен съд Кюстендил горепосоченият имот не е присъединен към мрежата, поради което Е. твърди, че за да се възстанови електрозахранването на горепосочените обекти, е необходимо собствениците на имота да подадат заявление за проучване на условията за присъединяване по реда на производители и клиенти на разпределителните електрически Наредба №6/24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните мрежи.

Изготвен е Доклад от дирекция „Електроенергия и топлоенергетика“ вх. № Е-Дк-834 от 04.07.2023г., с който е предложено на основание чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 КЕВР да вземе решение за даване на задължителни указания на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД, като е приложен и проект на решение. На закрито заседание на КЕВР, проведено на 12.07.2023г. от 10:58 ч. в състав „Енергетика“, е приет доклада и предложеното решение.

С оспореното Решение № Ж-601 от 12.07.2023 г. КЕВР е приела жалбата на А. Х. М. срещу „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД за основателна и на основание чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3/21.03.2013г. за лицензиране дейностите в енергетиката, на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД са дадени следните задължителни указания: 1. В тримесечен срок от получаване на решението да възстанови електрозахранването на обекти, находящи се в [населено място], м. А., общ. Невестино, обл. К., с клиентски номера 300138114336 и 300138114237.; 2. В седемдневен срок след изпълнение на указанията по т. 1 да уведоми Комисията.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 13, ал. 9 от ЗЕ, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В настоящия случай се установява, че оспореното решение е издадено от компетентния за това независим специализиран държавен орган – КЕВР, в рамките на правомощията му. Решението е валидно, обективирано в предвидената в закона писмена форма и съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената част на решението са изложени достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта. Спазена е процедурата по провеждане на административното производство.

Неоснователни са твърденията, че Комисията е смесила производствата по разглеждане на жалби, приключващи с издаване на задължителни указания, и налагането на ПАМ. Двете производства са изрично и систематично разделени в ЗЕ, включват различни процесуални действия, т.е. подчиняват се на различни административнопроизводствени правила и изпълняват различни функции. В производството по разглеждане на жалби е налице спор между отделни субекти, в който Комисията следва да се произнесе по основателността на направените оплаквания, а производството по налагане на ПАМ най-често е резултат от осъществяваната от КЕВР контролна дейност и неговата цел е предотвратяване или преустановяване на нарушенията, както и отстраняване на вредните последици от тях. Решението отговаря на изискванията за писмена форма по общата норма на чл. 59, ал.1 АПК, като съдържа всички реквизити по чл. 59, ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания. Решението съдържа мотиви и фактически установявания на органа – издател на акта. Решението е издадено с посочено правно основание – 22, ал.1 от ЗЕ, във връзка с чл.147, ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейности в енергетиката.

Не е налице съществено процесуално нарушение във връзка със срока за постановяване на акта. Съгласно чл. 22, ал. 4 ЗЕ при жалби по ал. 1, т. 1, 2 и 3, включително подадени по ал. 2, когато не е постигнато доброволно уреждане на спора или при отказ на страна от доброволно уреждане, комисията взема решение по жалбата в срок два месеца след получаването ѝ. Този срок може да бъде удължен с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията. Със съгласие на жалбоподателя удълженият срок може да бъде продължен с още два месеца.

В случая жалбата срещу акта е постъпила в КЕВР на 27.03.2023г., а решението е постановено на 12.07.2023 г. Видно е, че в случая същото е постановено след изтичане на законоустановения двумесечен срок, като липсват на данни за удължаването му по изр. трето от разпоредбата със съгласието на жалбоподателя. Съгласно нормативната уредба, в случая няма основания да се приеме, че срокът по чл. 22, ал. 4 е

преклузивен. С оглед на това следва да бъде съобразено, че съгласно трайната съдебна практика съществено е процесуалното нарушение, което е повлияло на съдържанието на акта или е ограничило правото на защита на неговия адресат. В настоящия случай не е налице нито едно от двете. Постановвяването на акта след законоустановения срок за това не преклудира възможността на органа да се произнесе по жалбата и в същото време не се е отразило по същество на волеизявлението му. Освен това актът е мотивиран, следователно адресатът му е запознат с основанията, които са обусловили конкретното разпореждане, а от друга страна, правото на защита на жалбоподателя е упражнено с подаването на жалба срещу него, която е предмет на настоящото съдебно производство.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5, когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове са визирани в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.), Глава девета.

Оспореното решение е постановено при спазване на материалния закон.

В случая предмет на спор между страните е обстоятелството дали процесният имот е присъединен към електроразпределителната мрежа на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД и съответно извършено ли е неоснователно прекъсване на захранването към него от дружеството.

Съгласно чл. 122, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката „лицензиантите са задължени да осигуряват надеждно, качествено и непрекъснато снабдяване на клиентите освен в случаите на спиране и прекъсване на снабдяването при: 1. извършване на планови или аварийни ремонти на преносната и разпределителната мрежа; 2. определен от компетентен държавен орган ограничителен режим за ползване на електрическа енергия, топлинна енергия и природен газ; 3. неплащане на дължими суми; 4. договорни нарушения на клиентите, за които такава санкция е приложима“. Следователно в цитираната норма изчерпателно са изброени законните основания за спиране снабдяването на клиентите с електроенергия, като липсата на някое от тях води до извод за незаконосъобразно неизпълнение на задълженията на лицензиантите.

Според чл. 21, ал. 1, т. 4 от Общите условия на договорите за използване на електроразпределителната мрежа на Е. Запад има право да прекъсва или ограничава преноса и/или достъпа до електроразпределителната мрежа при спазване на тези Общи условия и действащото законодателство. В чл. 50, ал. 1 от Общите условия е предвидено, че електроразпределителното дружество е длъжно предварително да уведоми клиентите за времето и продължителността на прекъсването или ограничаването на достъпа и/или преноса при извършване на ремонтни работи и реконструкция на съоръжения, оперативни превключвания, въвеждане в експлоатация на нови съоръжения и други подобни действия, които подлежат на планиране. Съгласно чл. 51, ал. 1 от Общите условия по искане на крайния снабдител, доставчика от последна инстанция или търговеца на електрическа енергия на клиента, Е. Запад прекъсва или ограничава преноса на електрическа енергия без изрично предупреждение.

Съдът приема, че не е налице основание за приложението на чл. 21, ал. 1, т. 4 от Общите условия, тъй като в административната преписка не се съдържат доказателства, от които да се направи извод, че са изпълнени изискванията на тази норма. Следователно за електроразпределителното дружество е възникнало задължението по чл. 122, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, цитиран по-горе.

От събраните в административното производство доказателства се установява, че жалбоподателят е собственик на имот, в който е построена къща, находящ се в [населено място], махала А., общ. Невестино, обл. К.. От М. е подадено заявление за възстановяване на електрозахранването на имота. При извършена проверка в информационната система на електроразпределителното дружество е констатирано, че от 01.08.2006г. няма данни горесцитираният имот да е консумирал електрическа енергия, както и, че М. не е регистриран като клиент на дружеството за обекти, находящи се в [населено място], махала А., общ. Невестино, обл. К., с клиентски номера № 300138114336 и № 300138114237.

От М. са представени нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 2021г., съгласно който Б. М. и Б. Н.-М. са придобили имот, в който е построена къща, находящ се в [населено място], махала А., общ. Невестино, обл. К., както и скица на поземления имот № 15-211294-28.02.2022г. Във връзка с жалба до Комисията с вх. № Е-11В-00-49/17.10.2018г. от предходния собственик на имота относно отказ на Е. да възстанови електрозахранването на обекти (клиентски номера 300138114336 и 300138114237), находящи се в [населено място], м. А., общ. Невестино, обл. К., КЕВР е издала Решение № 333 от 03.07.2019 г., с което дава задължителни указания на Е. да възстанови електрозахранването на горесцитираните обекти.

Съдът приема, че погрешно електроразпределителното дружество се сочи, че в Решение от 18.03.2021г. по гр. д. № 1391/2020 г. на Районен съд-Кюстендил е прието, че имотът не е присъединен към електропреносна мрежа. В цитираното съдебно решение е посочено, че съществуващата електропреносна мрежа е унищожена в следствие на кражби на проводници и стълбове и, че електрозахранването е било прекъснато на клиента на дружеството т.е. преди време имота е бил електрозахранван. В тази връзка изложените възражения в жалбата от страна на Е., че за да се възстанови електрозахранването на обекта, е необходимо собствениците на имота да подадат заявление за проучване на условията за присъединяване по реда на производители и клиенти на разпределителните електрически Наредба №6/24.02.2014г., са неоснователни.

От писма с изх. № 100000145414/27.10.2022г., CD-DOC-8363(1)/09.10.2019г., CD-DOC-8363(2)/03.01.2020г. и ERMZ-DOC-4073-(1)/10.04.2023г. става ясно, че Е. е проучило

техническите възможности за възстановяване на електрозахранването на обекта, находящ се в [населено място], общ. Невестино и след като е остойностило одобрения проект по действащи цени на стоки и услуги съгласно договори на Е., сключени по реда на Закон за обществените поръчки, стойността на инвестицията е над 200 000 лв. Стойността на инвестицията не следва да е причина за отказ от страна на дружеството да възстанови електрозахранването на обекта. Правилно Комисията сочи в обжалваното решение, че предоставените данни и доказателства сочат, че: жалбоподателят е съсобственик на имот, находящ се в [населено място], махала А., общ. Невестино, обл. К.; налице са клиентски номера за горепосочените обекти, заведени в информационната система на дружеството; обектите са били присъединени към електроразпределителната мрежа; консумираната от обектите електрическа енергия на действащото към момента електроснабдително и електроразпределително дружество е заплащана; преустановяването на електрическото захранване не е извършено по инициатива на клиента, са предпоставка за даването на задължителните указания на дружеството.

Поради изложеното се налага извод, че е налице незаконосъобразно преустановяване на захранването на процесния имот и неизпълнение от страна на електроразпределителното дружество на задълженията му по предоставената му лицензия и Наредба № 3 от 21.03.2013г. Изложеното обосновава незаконосъобразността на отказа на дружеството за възстановяване на електрозахранването поради липсата на осъществено присъединяване на имота.

В случая е неприложим редът за присъединяване по Глава Втора от Наредба № 6 от 24.02.2014г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи.

Налице е хипотезата на чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, според който, когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е основателна, тя с решението си дава задължителни указания и определя подходящ срок за изпълнението им.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 55-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Електроразпределителни мрежи – Запад“ – ЕАД-гр.С., представявано заедно от Р. Ц. и В. Л. С. срещу Решение № Ж-601 от 12.07.2023г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА „Електроразпределителни мрежи – Запад“ – ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представявано заедно от Р. Ц. и В. Л. С. да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: